

beskæftigede og arbejdsløse indenfor hele Fag, hele Brancher af de kriseramte Industrier 2 Kr. pr. Dag pr. Mand, som der er Tale om, saa kommer man i den Situation, at man giver baade til dem, der trænger, og til dem, der ikke trænger, og først og fremmest kommer man ind i noget finansielt fuldkommen meningsløst, idet man vil komme op paa uhyre Summer, Summer, jeg allerede har nævnt ved første Behandling af Lovforslaget, og hvis Størrelse alene gør dette Forslag indiskutabelt, selv om alt andet skulde tale til Fordel derfor, medens jo intet taler til Fordel derfor.

Jeg skal foreløbig indskrænke mig til disse Bemærkninger med Hensyn til Socialdemokratiets Betænkning, og jeg skal med Interesse erfare, hvorledes Regeringspartiet vil søge at hjælpe de store kriseramte Industrier, Arbejderne og Virksomhederne, som klart maa erkendes ikke at kunne hjælpes blot i nogen Grad ved det foreliggende Lovforslag baseret paa Tilskudssystemet.

Med Hensyn til de andre Bestanddele af Betænkningen har jeg blot faa Bemærkninger at gøre og da navnlig til Venstres Betænkning. Det slaas fast, og vi hørte ogsaa det ærede Medlem Hr. Slebsager slaas fast, at overfor denne Krise kunde kun eet hjælpe, der var fra Statens Side kun eet at gøre, nemlig at nedsætte Skatter, Afgifter o. s. v. Dette staar ikke i Forhold til, hvad man saa som somsine Op-gaver, den Gang Venstre dannede Regering, og da vi i 1922 saa det efter min Mening overordentlig prisværdige, at alle Partier samlede sig om noget, som i og for sig ingen var særlig hidsig efter, nemlig Importregulering. Naar man nu henviser til de Krav, som er kommet frem fra Tekstilindustrien og Skotøjsindustrien, Krav om Krisetoldsatser o. s. v., og henviser til dem paa en saadan Maade, at det faar Udseende af at være forfærdelig overdrevne Krav, vil jeg blot sige, at et af de Forslag, som fremsættes her, nemlig vedrørende Skotøjstold, har allerede tidligere været virkeliggjort i dansk Politik. Vi har allerede tidligere haft en Krisetold paa Skotøj, og den havde i Virkeligheden Satser, der var højere end de Forslag, der nu fremsættes fra Industriens Side. Disse Krisesatser blev gennemført af den Regering, hvoraf det ærede Medlem Hr. Slebsager selv var Medlem. Men det er nu ikke det mest interessante. Det mest afgørende er, at disse Krisetoldsatser og alle de Importrestriktioner, vi den Gang fik, virkede overordentlig heldigt baade i den ene og den

anden Retning, de opfyldte fuldt ud deres Formaal, de begrænsede Arbejdsløsheden, og de virkede paa Beskæftigelsen, som det var tilsigtet og haabet. Og de bragte ingen Prisforhøjelse, tværtimod, det konstateredes, at baade for Skotøj og Cigarer, som man den Gang havde særlig Kriselovgivning for, havde man nedadgaaende Priser som Følge af, at Produktionen blev større i Ly af de indførte Foranstaltninger. Man naaede derved til en billigere Produktion og dermed til billigere Varepriser. Venstrepartiet indtager derfor nu en anden Stilling, en mere negativ Stilling, og jeg synes en mindre tiltalende Stilling end den Gang, da Partiet havde Ansvaret under den store Krise i 1922 og 1923.

Dernæst er det ikke rigtigt, at Staten kun har eet at gøre, at der kun er eet Middel under den nuværende Situation, at lade alt gaa efter Naturlovenes ubarmhjertige Tilskikkelser og saa i øvrigt rejse sine Krav om Skatters og Taksters Nedsættelse, Krav, som er fuldkommen berettigede, og som vi ogsaa slutter os til, men som ikke alene kan gøre det hele, selv om de hurtigt kunde omsættes i Virkelighed, hvad der jo ikke er al Grund til at tro. Thi vi maa ikke glemme, at bag hele Arbejdsløshedsproblemet ligger Understøttelserne, og naar vi i Udvalget hører, hvor store Understøttelserne er alene i Tekstilindustrien, godt 2 Mill. Kr. om Aaret, maa man sige til sig selv, at Staten og det offentlige i det hele taget ved Lovgivning allerede har grebet ind i denne Krise ved at binde Staten til — hvad der sikkert ogsaa er retfærdigt og i alt Fald politisk nødvendigt, som Forholdene ligger — at yde Understøttelser mod Arbejdsløsheden. Dette vil jeg dog anmode Partiet Venstre om ikke at glemme, naar man nu skal ud og fortælle Vælgerne, at det hele bør gaa af sig selv, at Staten intet bør gøre, thi Staten gør allerede noget, den betaler i hvert Fald i vidt Omfang Understøttelser. Det er disse store Summer, som derved paadrages det offentlige, som vi mener, at man bør undgaa og tilstræbe overflødiggjort gennem positive, effektive Foranstaltninger for at bringe Arbejdet i Gang igen paa de Omraader, hvor det overhovedet er muligt.

Jeg skal med disse Bemærkninger foreløbig slutte, idet jeg dog har paa Fornem-melsen, at der endnu kommer Stof til en indholdsrig Diskussion. Jeg venter gerne de Spørgsmaal, jeg har rejst, besvaret. Jeg skal i øvrigt henviser til Betænkningen og Ændringsforslagene. Endelig skal jeg sige, at vi mener, at Lovgivningsmagten absolut ikke kan sidde passiv i den Situation, vi er